

#13 Uzmanieties no mantkārības

Lk ev. 12:15

Jēzus visbiežāk pieminētā tēma bez Dieva valstības ir — nauda. Par to Viņš runā biežāk nekā par mīlestību vai Debesīm. Acīmredzot, nauda var būt liels šķērslis uz patiesu mīlestību vai ceļu uz Debesīm, tādēļ šī tēma mūsu Kungam ir tik svarīga. Šodienas nodarbībā domāsim par mantkārību jeb mīlestību uz naudu.

Lasījums

Izlasām šodienas rakstvietu Lk 21:15.

Ievads

1. Kādas ir jūsu pirmās domas par šo rakstvietu?

Laujām katram izteikties.

2. Vai jūs sevi saukt par bagātiem? Vai Latvijā vidējā dzīveslīmeņa cilvēkam vispār draud pārliekus liela mīlestība uz naudu? Vai šī tēma ir aktuāla jums pašiem?

Laujām katram izteikties.

Kaut arī var šķist, ka mēs, Latvijā, dzīvojam nabadzīgāk nekā vidusmēra Rietumvalstu iedzīvotājs, tomēr — ja vien mums ir savs bankas konts, mēs jau automātiski esam pasaules turīgākās trešdaļas lokā. Cilvēks savu "bagātību" vērtē relatīvi pret apkārtējo vidi un līdzcilvēkiem, tādēļ var nejusties bagāts, kaut arī dzīvo daudz labāk par lielāko daļu cilvēces. Vēlme būt savu līdzcilvēku acīs godājamāki, izskatīties gudrāki un dzīvot lielākā komfortā var ieraut mīlestībā uz naudu jebkuru, neatkarīgi, cik liela šī naudas summa. Tādēļ šī problēma jeb risks ir aktuāls mums katram šodien.

3. Kāda ir Jēzus attieksme pret mantkārību? Kādēļ?

Kā lasām šodienas rakstvietā, Jēzus pavēl uzmanīties no mantkārības. Tas nenozīmē, ka jāuzmanās no naudas. Ir jāuzmanās no mīlestības pret naudu, jo tā ir ļoti viltīga un sakne visam

pārējam ļaunumam — izlasām 1 Tm 6:10 un Mt 6:24. Alkatība un mantkārība ievēd gūstā un liek dzīties pēc tukšības — izlasām Māc 5:9. Un tā ir iemesls cilvēku nesaskaņām — izlasām Sak 28:25.

Teorijas daļa — pieci principi

Apzinoties mantkārības negatīvo spēku uz cilvēka fizisko un garīgo dzīvi, klausīsim Jēzus pavēlei uzmanīties no tās, pielietojot piecus principus, kurus aplūkosim turpinājumā. Šie principi atbild uz jautājumu — kā varu cīnīties ar mantkārību savā dzīvē? Iespējams, šie principi ļaus arī labāk ieraudzīt šo "kaiti" mūsu pašu dzīvēs tur, kur to varbūt nemaz nemanām.

1. Nospraud sev mērķi iepriecināt Dievu

Kā jūs to saprotat un kā to pielietotu? Ļaujām vispirms katram izteikties.

Vienu dienu Jēzus kļuvis par šīs pasaules valdnieku. Bet līdz tam Viņam jābūtu mūsu sirds troņu valdniekam. Viņš nevēlas, ka tajā valdām mēs paši vai kādi elkdievi, tai skaitā, nauda. Viņš solīja, ka visas materiālās svētības Viņš dos, ja ļausim Viņam valdīt — izlasām Lk 12:31. Ļaujot valdīt Viņam, mēs iepriecinām Dievu un nesam svētību sev. Ko nozīmē ļaut valdīt Viņam?

Pirmkārt, ka atzīstam, ka Viņš ir suverēnais Kēniņš, tādēļ paklausām Viņam un iesaistāmies darbos, kas piepilda Viņa intereses.

Otrkārt, ka visu, ko saņemam, uzskatām kā dāvanu no Viņa rokām, nevis kā pašu nopelnītu ieguvumu. Lk 12:31 minēts, ka mums viss tiek «iedots».

Treškārt, ka esam pateicīgi par visu, ko saņemam — 1 Tes 5:18. Uzsvars šeit ir uz «visu». Ja Jēzus ir mūsu sirds troņu valdnieks, un Viņš dod mums visu kā Saviem kalpiem, tad būsim pateicīgi arī par to, kas mums pirmajā brīdī nešķiet pievilcīgs. Arī caur materiālām grūtībām Viņš mūs var vest apzināti, lai mēs caur to iegūtu svētības, kuru pretējā gadījumā nekad neaizsniegtu.

Šāds ir Dieva plāns mums, kristiešiem, un šī plāna piepildīšana ne tikai iepriecina Viņu, bet iepriecinās mūs pašus, jo tiksīm svētīti. Ir labi ik pa laikam uzdot sev jautājumu — vai es apzināti vēlos IEPRIECINĀT Dievu ar savas dzīves izvēlēm?

2. Lieto naudu, lai uzkrātu sev mantu Debesīs

Kā jūs to saprotat un kā to pielietotu? Ļaujām vispirms katram izteikties.

Jēzus vēlas, lai mēs saprotam — un attiecīgi dzīvojam tā, it kā būtu to sapratuši — ka Gara dzīvība ir svarīgāka par miesas dzīvību. Viņš teica to Saviem mācekļiem un arī mums — izlasām Lk 12:32-34. Šeit runa ir par gatavību neturēt mantu pie sevis, lai uzturētu savu miesas dzīvību, bet dot to prom, lai uzturētu kāda cita miesas dzīvi, LAI caur to, ja iespējams, glābtu arī viņa gara dzīvību. Tādējādi, mēs krājam sev mantu tur, kur gars dzīvos — Debesīs.

Tāpat naudas uzkrāšana ar mērķi, lai to tērētu mantai vai baudai nedrīkst būt mūsu mērķis, jo naudas iegūšanai tiek ieguldīts mūsu vērtīgais resurss — dzīves laiks, un ir viegli pazaudēt naudu, ar to arī pazaudējot šo ieguldīto laiku; kurpretī ieguldot laiku mantas krāsānai Debesīs, tas nekad neies zudumā — izlasām Sak 23:4-5. Laiks mums ir dots no tā paša Kunga Jēzus, tas nav mūsu pašu īpašums, tādēļ tā pareiza ieguldīšana ir mūsu atbildība — izlasām Ef 5:15-16.

Kā varu ieguldīt Debesīs? Ļaujām katram izteikties. Galvenokārt, divos veidos: Dodot tiem, kuriem nauda ir vairāk nepieciešama nekā man. Un dodot draudzes un misijas darbam, lai tas var notikt tur, kur tu pats to nespēj vest. Vecajā Derībā tika iestādīts princips, ka desmitā daļa no

ienākumiem tiek nošķirta Tempļa vajadzībām, bet Jaunajā Derībā Jēzus uzsver, ka šiem ziedojumiem jeb Desmitajai tiesai ir jānāk no priecīgas sirds, kas dod labprātīgi, nevis pienākuma pēc – izlasām 2 Kr 9:6-7. Šī sēšana Debesīs palīdz arī plaut virs zemes. Un tiem, kuri izvēlas ne tikai sēt savu naudu Debesīs, bet arī savu laiku, saņem atpakaļ šajā dzīvē "simtkārtīgu" atdevi – izlasām Mt 19:29.

Došana Dievam un Viņa Valstības darbam nekādā veidā nedrīkst nozīmēt Dieva "uzpirkšanu" vai klusu cerību saņemt atdevi savu vēlmju apmierināšanai – to sauc par Labklājības evaņģēliju. Bet došana ir kā pateicība Viņam par to, ko Viņš mums vispirms ir devis. Tas ir kā bērns, kurš nopērk dāvanu savam tētim par naudu, kuru ir saņēmis no sava tēta.

3. Uztver pieticību kā zāles pret mantkārību

Kā jūs to saprotat un kā to pielietotu? Ļaujām vispirms katram izteikties.

Izlasām Flp 4:5 – kas šeit ir teikts par pieticību? Ka tai ir jāklūst par redzamu iezīmi Kristu kalpu vidū. Kādēļ? Tādēļ, ka nav savienojams fakts, ka kristietis saņem visu no Sava Kunga kā dāvanu un vienlaikus tās lieto sava āršķīgā statusa celšanai un dzišanās pēc vēl augstāka materiālā statusa. Kāds vārds ir sakne vārdam "pieticība"? Pietikt. Ka man pietiek ar to, kas man ir dots. Ka esmu apmierināts ar to, kas man ir DOTS (nevis ko esmu sev pats nopelnījis).

Kā lietot šīs pieticības "zāles"? Katrā dzīves sfērā pārdomājot, vai šis pirkums man ir nepieciešams, kādēļ tas ir nepieciešams, cik lielu labumu tas dos man personīgi un kādu citiem. Protams, katra cilvēka dzīves apstākļiem un amata statusam šie kritēriji var būt atšķirīgi un relatīvi pret prasībām, kādas ir šī amata izpildīšanai – tā nu valsts prezidentam būs citi kritēriji nekā parastam melnstrādniekam. Tomēr katram savu pienākumu lokā ir iespējam tiekties uz saprātīgu mēru un būt ar to apmierināts (pieticīgs) vai tiekties uz vēlmi izvirzīties "priekšgalā".

Vai es esmu apmierināts ar to, kas man ir? Kas man rada neapmierinātību? Pāvils bija apmierināts ar visu, kas viņam bija dots, kaut arī cilvēciski tas neizklausās pievilcīgi – izlasām 1 Tm 6:6-9. Viņš spēja priecāties par to, kas viņam dots, jo nemīlēja naudu un mantu. Mantkārība turpeti, kaut arī varbūt nemanāma, rada neapmierinātību un atņem prieku un mieru – izlasām 1 Tim 6:17. Tātad, ja neredzu sevi mantkārības pazīmi, bet vienlaikus esmu neapmierināts ar savu stāvokli un nespēju par to priecāties un būt pateicīgs, visticamāk, tas ir sekas tieši šai slēptajai mantkārībai manī.

4. Maini savas dzīves mērķi prom no dzišanās pēc naudas

Kā jūs to saprotat un kā to pielietotu? Ļaujām vispirms katram izteikties.

Dieva Vārds mums māca skriet, cik vien ātri varam, prom no mērķa iegūt materiālus īpašumus un uzkrāt naudu. Ieraudzīt to sevī, nožēlot kā grēku un dzīties pretī garīgiem «īpašumiem» ir uzdevums kristiešiem – izlasām 1 Tm 6:11-12.

Tā vietā, lai satvertu šo laicīgo dzīvi, ir stipri jāsatver mūžīgā dzīve, kuru jau esam saņēmuši no Kristus. Ja palūkojamies uz savu dzīvi Mūžības kontekstā, viss ieies pareizajā fokusā un spēsim noteikt pareizās prioritātes un krāt mantu Debesīs. Tas palīdzēs sekot izpildīt Dieva Vārda pavēli darīt to, kam ir mūžības vērtība – izlasām 1 Tm 6:18-19. Nevis konta stāvoklis nosaka cilvēka vērtību, bet viņa spēja darīt labu citiem. Tādam pat Dievs kļūst par parādnieku – izlasām Sak 19:17.

Strādāt laicīgo darbu, iegūt naudu, lai uzturētu savu ģimeni, veidot iekrājumus, kas nodrošina saprātīgu rezervi nākotnei, iegādāties ģimenei māju, lai nodotu nākamajām paaudzēm, pirkt kvalitatīvus instrumentus sava laicīgā darba kvalitatīvai izpildei – tas viss ir labi un pieņemami, ja tas netiek veikts ar mērķi cilvēku acīs kļūt ievērojamākam un ja vienlaikus galvenais fokuss ir uz garīgo darbu, kurā tiek ieguldīts atbilstošs resurss – nauda vai laiks.

5. Dodot materiāli, audz garīgi

Kā jūs to saprotat un kā to pielietotu? Ļaujām vispirms katram izteikties.

Došana Dievam Viņam Valstības paplašināšanai salauž dzelzs slēdzi, ar kuru nauda saslēgusi mūsu sirdi. Kad mēs dodam, mūsu ticība tiek celta, jo piedzīvojam efektu, kādu mūsu dāsnums izraisa citos, kad viņi pateicas Dievam par veidu kā Viņš mūs lieto. Tas savukārt stimulē kļūt vēl dāsnākiem un tādējādi rādīt priekšzīme citiem ticīgajiem. Rezultātā Dieva darbs vairojas vairs ne tikai caur mūsu devumu, bet citu iesaistīšanos. Un tā tiek izpildīts Dieva nodoms, ka Viņa namturi darbojas ar Viņa mantu pēc Viņa prāta — izlasām 1 Kr 4:1-2. Tādējādi, dodot materiāli mēs augam garīgi, kļūstot par tiem, kuri rāda ceļu citiem. Tā ir citu celšana, kas ir mūsu galvenais mērķis attiecībā uz mūsu kalpošanu šeit virs zemes.

Bez materiālas jeb fiziskas došanas mēs arī nespētu ieraudzīt to, kā Dievs ir kļuvis par Devēju. Līdzīgi kā jaunie vecāki, kuri sāk audzināt savus pirmos bērnus, attopas savu vecāku lomā, kuri reiz par viņiem šādā pašā veidā rūpējušies, tāpat arī kā devēji mēs attopas sava Debestēva lomā, kuri mums reiz devuši ne tikai materiālas svētības, bet Savu Dēlu — izlasām Jņ 3:16 un atrodam vārdu par došanu tajā. Dievs DEVA Savu vienpiedzimušo Dēlu. Tāpat mums ir iespēja šo pašu Dēlu dot — vai nu sludinot par Viņu, vai darot labus darbus citiem tā kā Viņš to darīja, vai arī dodot savus līdzekļus Viņa darbam. Būt devējam nozīmē imitēt Dievu, Kurš ir visa Devējs.

Noslēgums

Svētīgs cilvēks, kas atzīst, ka mantkārība iznīcina, un to apkaro ar vienkāršu līdzekli — došanu. Jēzus parādīja priekšzīmi un deva Sevi pilnībā, neko nepaturot Sev.